

на младия момъкъ, тя го попыта какъ станж неговото коработрошеніе, и чрезъ каквы приключенія той са намѣри въ тѣзи крайморія. „Разказътъ на мѣитъ злополучія, рече той, е много дългъ.“ „Не, не, отговори тя, прелюбопытна съмъ да ги знаѣж: побързайте да ми ги разкажете.“ Тя го заставаше много. Най подирь той не можи да са противи, и заговори тѣй:

„Тръгнажль бѣхъ отъ Итака за да идж да земѣж отъ другытѣ царѣ дошль, отъ обсадата на Троя извѣстія за моя баща. Либовницытѣ на майка ми Пенелопа са почудихж за моето отхожданье: азъ са погрижихъ да го скрыйж отъ тѣхъ, като познавахъ тѣхното коварство. Несторъ, когото видѣхъ въ Пилост (а), и Минелай, който мя прие приятелскы въ Лакедемонія, не можихж да ми даджтъ извѣстіе да ли е баща ми еще живъ. Като ми дотегнж да съмъ вынжгы въ сумнѣніе и въ неизвѣстность, рѣшихъ са да идж въ Сицилія, дѣто бѣхъ чуль че баща ми былъ хвърленъ отъ бурята. Но мѣдрыйтѣ Менторъ когото гледате тука, са упираше на туй ми дързко намѣреніе: той ми представяше отъ една страна Циклопытѣ, чудозищны исполины които фджтъ человѣцытѣ; отъ друга, флотата на Енея и на Троенцытѣ, която са навѣрташе по тѣзи крайморія. Тѣзи Троенцы, думаше той, сж разярены противъ сичкытѣ Гърцы, по съ най голѣмо удоволствіе быхж пролѣли кръвта на Одисеева сынъ. Върнете са, продължаваше той, въ Итака: може бы баща ви, обыченъ на боговетѣ, да бжде тамъ едновременно съ васъ. Но ако боговетѣ сж рѣшили неговото погубванье, ако той не трѣба да види никога своето отечество, трѣба поне вый да отидете да го отмѣстите, да отървете майка си, да покажете мѣдростьта си на сичкытѣ народы, и да направите да види цѣла Грьція въ васъ единъ царь еднакво достоинъ да царува какъвто бѣ едно време самъ Одисей.

„Тѣзи думы бѣхж спасителны: по азъ не бѣхъ

(а) Градъ въ Пелопонесъ.